

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/50/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212210218
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladislav Puškáš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2013:8212210218.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Samosudca Okresného súdu Bardejov JUDr. Vladislav Puškáš v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému G. Q. - G., Z.. X.X.XXXX, C. XXX, XXX XX U., o zaplatenie 1.015,11 EUR s príslušenstvom, dňa 18.11.2013 takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu **z a m i e t a** .

Náhradu trov konania účastníkom **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podanou žalobou žiadal žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu 1.015,11 EUR s ročným úrokom z omeškania 14,75 % zo sumy 599,60 EUR od 2.3.2007 do zaplatenia a zo sumy 415,50 EUR od 2.3.2007 do zaplatenia. Žalobu odôvodňoval tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 1.3.2007 medzi postupcom Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Dňa 13.5.2005 bola uzatvorená zmluva č. XXXXXXXX, XXXXXXXX (ďalej iba zmluva). Platne uzatvorenou zmluvou sa žalovaný zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas. Žalovaný si túto zmluvnú povinnosť neplnil, čím sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy a ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky dlhoval sumu pozostávajúcu z neuhradených dlžných splátok v celkovej výške 1.015,11 EUR (30.581,06 Sk). Žalovaný uznal vyššie uvedený záväzok v dohode o uznaní záväzku. Žalovaný zároveň uznal aj náklady inkasného konania, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Keďže žalovaný si svoj záväzok zo zmluvy neplnil riadne a včas, žalobca si v tomto konaní uplatňuje zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 2.3.2007, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Na pojednávaní žalobca žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť z dôvodov uvedených v žalobe i v jeho následných písomných podaniach adresovaných súdu. Žalovanému predvolanie na pojednávanie, na ktorom súd vo veci meritórne rozhodol, bolo do vlastných rúk doručené dňa 10.9.2013, teda riadne a včas, ale žalovaný sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil. Súd po zistení, že sú splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec preto prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného. Na predchádzajúcom pojednávaní žalovaný pritom navrhol žalobu žalobcu z dôvodu premlčania ňou uplatňovaného nároku zamietnuť.

Oboznámením sa so žiadosťou/zmluvou o vydanie kreditnej platobnej karty QUATRO, vydávanej v spolupráci s SKK zo dňa 11.5.2005, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku,

zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 1.3.2007 a inými v spise pripojenými listinnými dôkazmi bol zistený tento skutkový stav:

Predmetom konania tak, ako ho opísal žalobca v žalobe je jeho peňažný nárok zo zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty uzavretej medzi „Všeobecnou úverovou bankou, a.s. (ďalej iba „bankou“) a žalovaným ako fyzickou osobou dňa 13.5.2005. Vychádzajúc z obsahu zmluvy a Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s. (ďalej iba „obchodné podmienky“), ktoré podľa čl. VII. bod 4 zmluvy tvoria prílohu zmluvy, predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru bankou žalovanému s úverovým rámcom 796,65 EUR (24.000,- Sk), ktorý žalovaný mohol čerpať prostredníctvom kreditnej karty vydané bankou v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s. Nemôže byť preto sporu o tom, že ide o úverovú zmluvu a žalovaný bol a aj je v postavení spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka a v čase uzavretia zmluvy zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a úver bol úverom spotrebiteľským v zmysle vtedy platného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo nakoniec zmluvné strany tento charakter úveru aj výslovne vyjadrili v záverečnej časti zmluvy, citujem: „Prijaťím a schválením žiadosti zo strany VÚB, a.s. sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej karty VÚB, a.s. vydávanej v spolupráci s SKK uzatvorenou medzi VÚB, a.s. na strane jednej a klientom na strane druhej podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Nehľadiac tak na skutočnosť, že úverová zmluva ako taká je podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy tzv. absolútnym obchodom a práva a povinnosti z nej vyplývajúce je treba posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka o úverovej zmluve (§ 489 a násl.), žalovanému zároveň je nutné poskytnúť ochranu ako spotrebiteľovi v zmysle už citovaného zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a § 52 a násl. Občianskeho zákonníka včítane § 54 tohto zákona v znení platnom v čase uzavretia zmluvy.

Už v predchádzajúcej časti týchto dôvodov súd konštatoval, že žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania žalobcom uplatňovaného nároku a tak súd prioritne zisťoval, či pre túto žalovaným vznesenú námietku možno žalobcovi priznať ním uplatňovaný peňažný nárok, alebo bez skúmania dôvodnosti nároku, jeho žalobu zamietnuť.

Žalovaný na pojednávaní pred súdom potvrdil, že na základe uzavretej zmluvy mu banka poskytla platobnú kartu, prostredníctvom ktorej postupne čerpal peňažné prostriedky a to po celú dobu platnosti karty. Výšku vyčerpaných peňažných prostriedkov nevie určiť, rovnako ako ani sumu peňažných prostriedkov, ktoré z titulu splácania úveru zaplatil banke, pripúšťa však, že jeho dlh môže byť vo výške tvrdenéj žalobcom. Vznáša však námietku premlčania, lebo dlh podľa žaloby mal vyrovnať do 2.3.2007 a žalobca žalobu podal až v roku 2012.

Nielen medzi zmluvnými stranami, ale ani medzi žalobcom a žalovaným niet sporu o tom, že úver poskytnutý bankou žalovanému je úverom spotrebiteľským. Tento úver za spotrebiteľský považuje aj súd a tak nemôžu byť pochybnosti o tom, ako to súd konštatoval už v predchádzajúcej časti, že aj keď samotnú úverovú zmluvu ako tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah je treba posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka o úverovej zmluve, žalovanému je v zmysle už ustálenej súdnej praxe, treba poskytnúť aj ochranu ako spotrebiteľovi, okrem iného aj tým, že práva a povinnosti zo zmluvy vyplývajúce je treba posudzovať aj podľa zákonnej úpravy vzťahujúcej sa na spotrebiteľov tak, ako bolo súdom uvedené už v predchádzajúcej časti.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva

s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremičujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Úprava premlčania nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa výhodnejšia než podľa Obchodného zákonníka už aj vzhľadom na jej dĺžku, keď podľa § 391 Obchodného zákonníka všeobecná premlčacia lehota je v trvaní štyroch rokov. Pre posúdenie žalovaným vznesenej námietky premlčania je tak treba použiť citovanú občianskoprávnu úpravu.

Žalobca vo svojej žalobe tvrdí, že žalovaný svoj dlh z úverovej zmluvy bol povinný splniť najneskôr 1.3.2007, lebo od 2.3.2007 sa podľa žalobcu už dostal do omeškania so splnením tohto dlhu. Premlčacia lehota na uplatnenie nároku žalobcom tak začala plynúť prvým dňom omeškania žalovaného, t. j. dňom 2.3.2007, lebo už týmto dňom žalobca, prípadne pôvodný veriteľ alebo veritelia, mohli po prvýkrát voči žalovanému uplatniť svoj nárok a skončila dňom 2.3.2010. Ako však vyplýva zo žalobcom predloženej prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 1.3.2007, ktorou pohľadávka tvoriaca predmet sporu prešla podľa § 524 a násl. Občianskeho zákonníka na žalobcu, celá pohľadávka sa stala splatnou už dňa 27.3.2006 a tak všeobecná trojročná premlčacia doba v danom prípade začala plynúť dňom 28.3.2006 a uplynula dňa 28.3.2009. Žalobca pritom žalobu, ktorou si túto pohľadávku po prvýkrát voči žalovanému uplatnil, podal na súde dňa 26.11.2012, teda dávno po uplynutí premlčacej doby.

Žalobca tvrdí, že napriek uplynutiu všeobecnej premlčacej doby, jeho pohľadávka nie je premlčaná, lebo žalovaný dňa 26.10.2010 s ním uzavrel písomnú dohodu, ktorou jeho pohľadávku uznal v zmysle ustanovenia § 110 Občianskeho zákonníka. Poukázal aj na stanovisko Krajského súdu v Prešove v jeho uznesení zo dňa 7.5.2013 č. k. 17Co 55/2013-56. Ako dôkaz predložil listinu označenú ako „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ zo dňa 26.10.2010.

Žalobcom predložená listina v bode 1 obsahuje označenie zmluvných strán, ktorými boli žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník, v bode 2 Uznanie záväzku prehlásenie, že osoby uvedené v bode 1.2a alebo 1.3 tejto dohody uznávajú čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom CONSUMER FINANCE HOLDING AS, číslo zmluvy/číslo zákazníka XXXXXX. Dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 1.015,11 EUR, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie vo výške 149,37 EUR a v bode 3. Forma splatenia záväzku prehlásenie, že osoby uvedené v bode 1.2 a alebo 1.3 tejto dohody sa zaväzujú splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach nasledovne: dátum splátky (deň v mesiaci) : 30, dátum prvej splátky: 30.11.2010, pričom výška splátky uvedená nie je. Vychádzajúc z obsahu ďalšej časti, listiny bod 3.1 možno však mať zato, že výška splátok by mala byť uvedená v písomnom splátkovom kalendári, ktorý žalovanému ako dlžníkovi mal byť zaslaný dodatočne, bez vplyvu na platnosť dohody. Podľa poslednej vety tejto časti listiny osoby uvedené v bode 1.2a alebo 1.3 dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Žalobca odvolávajúc sa na obsah tejto listiny tvrdí, že žalovaný v nej uznal svoj záväzok voči nemu podľa ustanovenia § 110 Občianskeho zákonníka a preto jeho pohľadávka ku dňu jej uplatnenia na súde žalobou doručenou dňa 26.11.2012 premlčaná nie je.

Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Citované zákonné ustanovenie obsahuje odchýlku od všeobecnej úpravy premlčania. Na základe neho dochádza k prerušeniu (pretrhnutiu) plynutia premlčacej doby, čo znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne celkom bezvýznamnou a na základe zákonom predpokladaných skutočností (1./ priznanie práva právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, 2./ písomným uznaním práva dlžníkom čo do dôvodu i výšky) začne plynúť nová, teraz už desaťročná premlčacia lehota.

Žalobca sa v konaní domáha splnenia svojho práva na peňažné plnenie, ktoré na neho malo prejsť zmluvou o postúpení pohľadávky uzavretej medzi ním ako postupníkom a VÚB, a.s. a Consumer Finance Holding, a.s. ako postupcami dňa 1.3.2007. Pohľadávka tvoriaca predmet postúpenia mala postupcom voči žalovanému vzniknúť zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak žalovaný je v postavení spotrebiteľa, lebo jeho postavenie sa nezmenilo ani postúpením pohľadávky (§ 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného vyplýva, že žalovanému je nutné poskytnúť ochranu podľa už uvedeného ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj voči žalobcovi ako postupníkovi. Niet pritom sporu, že v čase, keď žalovaný mal voči žalobcovi uznať jeho pohľadávku tvoriacu predmet sporu, táto pohľadávka bola premlčaná, lebo všeobecná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 28.3.2006 a písomný právny úkon, ktorý žalobca považuje za písomné uznanie záväzku žalovaným podľa § 110 ods. 1 Občianskeho, bol žalovaným urobený dňa 26.10.2010, t. j. dávno po uplynutí premlčacej doby. Uznaním premlčanej pohľadávky s následkami predpokladanými ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, najmä začatím plynutia novej, dokonca dlhšej než pôvodne, t. j. 10-ročnej premlčacej doby, došlo k výraznému zhoršeniu zmluvného postavenia žalovaného ako spotrebiteľa a to na základe iniciatívy žalobcu ako veriteľa, čím došlo ku konaniu rozpornému s ustanovením § 54 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Právny úkon žalovaného zo dňa 26.10.2010, ktorým malo žalovaným dôjsť k písomnému uznaniu jeho už premlčaného záväzku voči žalobcovi je tak svojím obsahom i účelom podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným, nespôsobilým vyvolať následky predpokladané ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené právnym úkonom žalovaného podľa listiny zo dňa 26.10.2010 nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby, v dôsledku čoho žalobcom uplatňovaná pohľadávka je premlčaná. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania pohľadávky žalobcu, následkom čoho túto pohľadávku žalobcovi nebolo možné priznať. Súd preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Podľa názoru súdu však právny úkon žalovaného zo dňa 26.10.2010 je absolútne neplatný v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka aj z dôvodu jeho rozporu s ustanovením § 20 Občianskeho zákonníka i § 110 ods. 1 v spojení s § 558 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 20 Občianskeho zákonníka právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom (štatutárne orgány). Za právnickú osobu môžu robiť právne úkony aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Ak tieto osoby prekročia svoje oprávnenie, vznikajú práva a povinnosti právnickej osobe, len pokiaľ sa právny úkon týka predmetu činnosti právnickej osoby a len vtedy, ak ide o prekročenie, o ktorom druhý účastník nemohol vedieť.

Listinný právny úkon zo dňa 26.10.2010 je označený ako dohoda, teda dvojstranný právny úkon, ktorého účastníkmi bol na jednej strane veriteľ (žalobca) a na strane druhej dlžník (žalovaný). Veriteľom je právnická osoba, za ktorú, ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 20 Občianskeho zákonníka, robia tí, ktorí sú na to oprávnení (štatutárne orgány), prípadne iní pracovníci alebo členovia za podmienok odseku 2 § 20 Občianskeho zákonníka alebo ich zástupcovia na základe zastúpenia podľa § 22 a násl. Občianskeho zákonníka. Z obsahu označenej listiny však nie je zrejmé, kto konal za žalobcu, v dôsledku čoho nie je možné posúdiť, či to bola k tomu oprávnená osoba a teda, či žalovaný úkon, ktorým mal pohľadávku žalobcu uznať skutočne adresoval žalobcovi. Riadne zastúpenie žalobcu bolo pritom zákonnou podmienkou právnej relevantnosti úkonu žalovaného včítane vyvolania právnych dôsledkov tohto úkonu podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Úkon, ktorým malo dôjsť k uznaniu práva (záväzku) žalovaným tak trpí vadou, ktorá spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť podľa už citovaného § 39 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Súd v dôvodoch tohto rozsudku už viackrát konštatoval, že k uznaniu dlhu žalovaným malo dôjsť v čase, keď tento dlh bol premlčaný. Uznanie premlčaného dlhu zakladá právne dôsledky uvedené v § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka len v prípade, že dlžník o premlčaní vedel a napriek tomu prejavil vôľu dlh splniť. Tento záver bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Na rozdiel od záverov vyslovených Krajským súdom v Prešove v jeho uznesení zo dňa 7.5.2013 č. k. 17Co 55/2013-56 súd je toho názoru, že v prípade uznania dlhu v zmysle úpravy podľa § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka nejde o úpravu dvoch samostatných právnych inštitútov so samostatnými obsahovými náležitosťami a ich samostatnými a rozdielnymi právnymi následkami, ale ide o vzájomne sa dopĺňajúcu úpravu jediného právneho inštitútu s tými istými právnymi následkami s tým, že v prípade uznania premlčaného dlhu musia byť naplnené podmienky oboch zákonných ustanovení. Naplnenie iba zákonných znakov ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka postačuje len v prípade uznania dlhu, ktorý v čase uznávacieho prejavu dlžníka ešte nie je premlčaný. V prípade premlčaného dlhu okrem písomného právneho úkonu majúceho všetky náležitosti, ktoré zákon predpisuje pre právne úkony (§ 34 a násl. Občianskeho zákonníka), uznanie dlhu vyžaduje tiež prehlásenie dlžníka o ochote dlh zaplatiť a jeho vedomosť o tom, že dlh už je v tom čase premlčaný. Iba za splnenia všetkých týchto podmienok nastanú právne dôsledky tohto právneho úkonu vyjadrené v ustanovení § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to, že sa dlh (právo) premlčuje v novej 10-ročnej premlčacej lehote počítanej odo dňa, keď k uznaniu došlo, resp. odo dňa uplynutia lehoty na plnenie, ak v uznaní je uvedená lehota na plnenie.

Žalovaný na pojednávaní prehlásil, že v čase, keď listinu označenú ako „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ dňa 26.10.2010 podpísal, nemal vedomosť o tom, že dlh z úverovej zmluvy, na základe ktorej mu bolo umožnené prostredníctvom platobnej karty čerpať finančné prostriedky, je premlčaný s tým, že v prípade vedomosti o premlčaní tohto dlhu, dlh by nebol uznaný. Žalobca na výzvu súdu vedomosť žalovaného o premlčaní dlhu v čase uznávacieho prejavu preukázať nevedel a keďže dôkazné bremeno je v tomto prípade na strane žalobcu, súd musel konštatovať, že žalovaný o premlčaní dlhu vedomosť nemal (v tejto súvislosti súd dodáva, že pre záver o vedomosti žalovaného o premlčaní jeho dlhu nestačí iba poukázať na obsah listiny, v ktorej sa táto vedomosť stroho v bode 3.1 konštatuje, keďže text listiny bol žalobcom predom pripravený vo formulári, ako to urobil žalobca na výzvu súdu). Vzhľadom na uvedené, nemohli nastať právne dôsledky predpokladané v ustanovení § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto dlh žalovaného je premlčaný. Súd už iba záverom dodáva, že v konkrétnom prípade nemôžu byť pochybnosti o potrebe použitia úpravy uznania dlhu nielen podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale tiež podľa § 558 Občianskeho zákonníka, lebo z listiny zo dňa 26.10.2010 vyplýva aj dohoda o ochote zaplatiť dlh, na rozdiel od prípadu, na ktorý sa žalobca odvoláva v zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 7.5.2013 č. k. 7Co 55/2013-56. Naviac pohľadávka tvoriaca predmet sporu nevznikla zo zmluvného vzťahu medzi spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a žalovaným, ako je uvedené v bode 2 dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ale zo zmluvného vzťahu medzi VÚB, a.s. a žalovaným, dôkazom čoho je zmluva o vydaní kreditnej platobnej karty QUATRO zo dňa 13.5.2005.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobca v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. podal návrh na náhradu trov konania, v konaní bol však neúspešný a tak nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaný bol v konaní úspešný, návrh na náhradu trov konania nepodal, preto súd vyslovil, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).